

Aytül Akal
Mavisel Yener
Ayda Kantar
Saadet Ceylan

Kırmızı Şemsiye

Kırmızı Şemsiye

Öyküler: Aytül Akal

Resimler: Saadet Ceylan

Şiirler: Mavisel Yener

Resimler: Ayda Kantar

KIRMIZI ŞEMSİYE

© 2011, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ő.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZARLAR: Mavisel Yener, Aytül Akal
RESİMLER: Ayda Kantar, Saadet Ceylan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Őti.
EskiŐehir Yolu 40. Km. BaŐkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 2007
Altıncı Baskı: Temmuz 2017 (3000 adet)
(İlk beŐ baskı toplam 11.000 adet)
(Kitabın ilk beŐ baskısı UŐanbalık Yayınları tarafından gerŐekleŐtirilmiŐtir.)

ISBN: 978 - 605 - 2031 - 46 - 9
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiŐbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diŐer yollarla iletilemez.

Kırmızı Şemsiye

Kırmızı Şemsiyeli adam, Şemsiyesini her zaman yanında taşırdı. Sabah evden çıkarken yanına alır, hava yağmurlu olsun olmasın, gün boyu yanında dolaştırırdı.

Sokak kapısından dışarıya adımını atar atmaz, Şemsiyesini açiverirdi. Sonra, başını uzatıp bakardı, yağmur yağıyor mu diye... Eğer hava güneşliyse, Şemsiyeyi kapatıp koluna asar, yoluna devam ederdi.

Kırmızı Şemsiyeli adamın kırmızı Şemsiyesini çevrede merak etmeyen yoktu: Neden kırmızı bir Şemsiye taşıyordu bu adam? Sonra, yağmur yağsın yağmasın, neden her gün Şemsiyesini yanına alıyordu?

Bir sabah, yoldan geçmekte olan kırmızı bisikletli bir ocuk, kırmızı Şemsiyeli adama soruverdi:

- Amca, Őemsiyen neden kırmızı?

Bakkala seslenmek için pencereden başını uzatan üst kattaki komşu, çocuğun sorusunu duyunca, hemen uzanıp yan komşunun camına vurdu.

- Kız çabuk aç pencereyi. Çocuğun biri, kırmızı şemsiyeli adama şemsiyesinin neden kırmızı olduğunu sordu.

Komşu kadın heyecanla açtı pencereyi:

- Ne dedi söylesene... Yoksa adam fanatik kırmızı hastası mıymış?

- Yok canım, bence imaj yaratmaya çalışan bir deli...

İki kadının camdan cama konuşmasını duyan bakkal, yukarıya doğru seslendi:

- Hiç de deliye benzemiyor. Olsa olsa, gizli bir örgüt üyesidir. Mahallemize casusluk yapmak için gelmiştir.

Bakkala alışveriş için girmek üzere olan bir bey, söze karıştı:

- Mahallemizde casusluk yapacak ne var ki Bakkal Bey! Burası gizli uzay üssü mü?

Kırmızı şemsiyeli adam bunları duymadı, çünkü tam o sırada, kırmızı bisikletli çocuğun sorusunu yanıtlıyordu:

- Şemsiyem kırmızı, çünkü bu şemsiyeyi ben seçmedim.

- Ne dedi? Ne dedi? diye sordu üst kattaki kadın.

- Şemsiyenin rengini kendisi seçmemiş, öyle diyor.

- Neden? Renk körü müymüş? diye tekrar sordu kadın.

- Belki gazete kuponuyla almış, ne verdilerse onunla yetinmiştir diye seslendi bakkala gelen adam.

- Bence şemsiyeyi aldığı yerde kırmızıdan başka renkte şemsiye kalmamıştı, dedi komşu kadın.

- Canım olur mu? diye atıldı bakkal. Yeryüzünde bir tek şemsiye kalmasa, gidip kırmızısını almazdım. Erkek adama kırmızı yakışır mı?

- Ne demek istiyorsunuz? diye tersledi bakkala gelen adam.

Üzerinde balıkçı yakalı kırmızı bir kazak vardı.

- Belki de çalmıştır, dedi bakkal, az önce kırdığı potu düzeltmeye çalışarak.

- A bakın bu olabilir, dedi üst kattaki kadın. Zavallı hırsızların hiç seçme şansı yoktur. Ne bulurlarsa götürmek zorundadırlar.

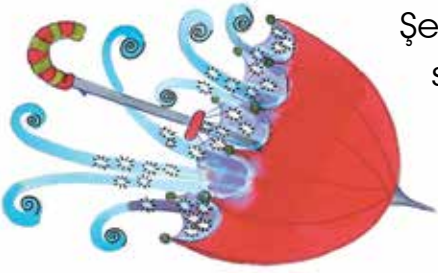
- Saçmalamayın!

dedi kırmızı kazaklı adam. Herhalde zavallı hırsızlar için her eşyadan birkaç değişik model alıp bulundurmamız gerektiğini düşünmüyorsunuz!

- Peki ya, çaldığı kırmızı şemsiyeyi her gün yanında taşımaya ne demeli? diye konuyu değiştirmeye çalıştı üst kattaki kadın.

- Yaa, gördünüz mü? Casusluk için bu mahalleye geldiğini ben söylemişim.

Şemsiye falan bahane. Bence o şemsiye gizli bir silah, dedi bakkal.

- Belki de şemsiyesinde esrar kaçırıyordur.

- Yok deve! Esrar şemsiyenin neresine sığsın canım! Hem yağmurda ıslanır gider.

- Bence bu adam uzaylı. Şemsiyesini açıp

her sabah uzaydaki arkadaşlarına işaret veriyor.

- Ne işareti verecek? Hava raporunu mu? Hem küçücük kırmızı bir şemsiye uzaydan görülür mü hiç?

- Ben buradan bakınca görüyorum ama, dedi üst kattaki komşu kadın.

- İkinci kat uzay olmuyor hanımefendi, dedi bakkal.

Bisikletli çocuk, kırmızı şemsiyeli adamın kendisine denemesi için verdiği şemsiyeyi birkaç kez açıp kapattı.

- Çok hoş bir şemsiye, dedi kırmızı şemsiyeli adama. Neden her zaman yanınızda taşıyorsunuz? Her gün yağmur yağmıyor ki!

- İşte şimdi gizli silahıyla çocuğu öldürecek, dedi üst kattaki kadın.

- Öldürmez, dedi kırmızı kazaklı adam. Olsa olsa şemsiyede gizlediği uyuşturucu ile çocuğu bayıltıp kaçırır.

- Belki çocuğu uzaylılara teslim edecektir.

- Uzaylılar çocuğu ne yapsın?

- Fidyeye isteyeceklerdir.

- Amma attınız. Uzaydan gelmek için kaç trilyon harcamışlardır, düşünsenize. Yüzlerce kişi kaçırsalar bile, fidyeye bu işin maliyetini bile kurtaramazlar.

- Fidyecilik amma pahalı bir işmiş, dedi üst kattaki kadın. Siz de bu konuda bayağı deneyimlisiniz anlaşılan.

Kırmızı kazaklı adam, kadına ters ters baktı.

- Ne alıngan adam, oysa ben iltifat olsun diye söylemişim! dedi kadın komşusuna, söyledikleri aşağıdan duyulmasın diye eliyle ağzını kapatarak...

O sırada kırmızı bisikletli çocuk kırmızı şemsiyeyi kapatıp kırmızı şemsiyeli adama uzattı ve tekrar sordu:

- Peki neden her zaman yanınızda taşıyorsunuz?

- Çünkü onu yolda buldum... Belki bir gün sahibi bende görür de şemsiyesini tanır diye her gün yanıma alıyorum. Sahibini başka nasıl bulabilirim?

Kırmızı şemsiyeli adam, geriye çekilerek, bisikletli çocuğa yol verdi. Komşu kadınlar, bakkal ve kırmızı kazaklı adam şaşkınlıkla

birbirlerine bakarken, kırmızı şemsiyeli adam ile kırmızı bisikletli çocuk, aksi yönlerde yollarına devam ettiler.

Kırmızı Şemsiye

Sevgili Okur,

Bir gün Aytül Akal dedi ki, “Ben bir kırmızı şemsiye buldum. Sen mi kaybettin?”

“Yok, benim değil,” diyecektim ki anladım hemen. Çok sevdiğim arkadaşım bana bir oyun sunuyor yine. Ben kaybettim, o buldu; eğlendik öyküler, şiirler boyu. Oyunlar bitti derken, arkadaşım yenilerini hazırlamış meğer.

Söylemedi bu kez. “Sürpriz,” deyip güldü hep. Merak ettim, kitabı kim resimledi? Sulu boya mıdır, parmak boya mı? Kalem mi kullandı fırça mı?

Sen biliyor musun, boya uzun mu, kısa mıdır şemsiyemi bulanın? Saçı yeşil mi, sarı mıdır o kahramanın? İzi var mıdır kitapta düşlerimdeki dünyanın?

“Ressam?” diye sordum, “Ressamlar!” dedi.

Kimdir, nerededir, ne yaparlar... Aradım, taradım, düşündüm, taşındım, kaşındım, bulamadım oyunlarını. Hepsini benden sakladılar. Yoksa şiirlerimi resimsiz mi bıraktılar? Sorularla doldum, merakta kaldım. Kaç sayfadır kitap? Kalın mıdır, ince mi? Büyük boy mu, küçük mü?

“Yanıtlıyorum işte,” dedi arkadaşım sonunda: “İki yazar, iki ressam... Hem şiir hem öykü... Hem düzyazı hem el yazısı... Hem resim hem çizgi roman... Hem şaşırtıcı hem eğlenceli...”

Aklım karıştı iyice. Benden önce görürsen kitabı, merak ediyorum paylaşacaklarını. Söylenenler doğru mu, gerçekten içinde onlarca sürpriz mi saklı? İlk okuyan verebilir bana bu soruların yanıtını?

Mavisel Yener

www.tudem.com

ISBN: 978-605-2031-46-9

9 786052 031469